

KONVENCIJA O PLAĆENOM GODIŠNJEM ODMORU (REVIDIRANU), 1970. (BR. 132)

Član 1

Odredbe ove Konvencije, ukoliko se i u dijelu u kojem se ne primjenjuju kroz kolektivne ugovore, arbitražne odluke, sudske presude, statutarna tijela za utvrđivanje plata ili na drugi način koji je u skladu s nacionalnom praksom primjeren nacionalnim uslovima, moraju se primijeniti kroz nacionalne zakone ili druge propise.

Član 2

1. Ova Konvencija primjenjuje se na sve zaposlene osobe, osim na pomorce.
2. Ukoliko je to potrebno, nadležni organi ili odgovarajuće tijelo u zemlji mogu, nakon savjetovanja s organizacijama zainteresovanih poslodavaca i radnika, gdje one postoje, preduzeti mjere kako bi se iz primjene ove Konvencije izuzele ograničene kategorije zaposlenih osoba u odnosu na čije se zaposlenje, u sprovođenju ili vezano za Statutna ili zakonodavna pitanja, javljaju posebni, suštinski problemi.
3. Svaka članica koja ratifikuje ovu Konvenciju mora, u svom prvom izveštaju o primjeni Konvencije koja se podnosi na osnovu člana 22 Statuta Međunarodne organizacije rada, nabrojati sve kategorije koje su izuzete u skladu s odredbom stava 2 ovoga člana, navodeći za to razloge, i mora u sljedećim izveštajima navesti stanje svog zakonodavstva i prakse u odnosu na izuzete kategorije, kao i u kojem opsegu su se primjenjivale ili se predlažu primjenjivati odredbe Konvencije u odnosu na te kategorije.

Član 3

1. Svaka osoba na koju se ova Konvencija primjenjuje ima pravo na plaćeni godišnji odmor u utvrđenom najkraćem trajanju.
2. Svaka članica koja ratifikuje ovu Konvenciju mora utvrditi dužinu trajanja odmora u izjavi priloženoj uz njenu ratifikaciju.
3. Odmor ni u kojem slučaju ne smije biti kraći od tri radne sedmice za godinu dana rada.

Član 4

1. Osoba čiji radni odnos u određenoj godini traje kraće vrijeme od onoga koje je potrebno za sticanje prava na puni odmor propisan prethodnim članom, ima, u odnosu na tu godinu, pravo na dio plaćenog odmora srazmjeran dužini trajanja radnog odnosa tokom te godine.
2. Izraz »godina« u stavu 1 ovoga člana znači kalendarsku godinu ili bilo koje drugo razdoblje istog trajanja koje utvrdi nadležni organ ili odgovarajuće tijelo u određenoj državi.

Član 5

1. Sticanje prava na plaćeni godišnji odmor može se usloviti minimalnim trajanjem radnog odnosa.
2. Dužinu takvog kvalifikacionog razdoblja mora utvrditi nadležni organ ili odgovarajuće tijelo u određenoj državi, ali ono ne smije biti duže od šest mjeseci.
3. Način na koji se izračunava dužina trajanja radnog odnosa u svrhu sticanja prava na odmor utvrđuje nadležni organ ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi.
4. Pod uslovima koje utvrdi nadležni organ ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi, izostanak s posla iz razloga koji su izvan kontrole date zaposlene osobe kao što su bolest, povreda ili majčinstvo smatra se dijelom vremena provedenog na radu.

Član 6

1. Državni i običajni praznici, bez obzira padaju li u vrijeme korišćenja godišnjeg odmora ili ne, ne smiju se uračunavati kao dio minimalnog plaćenog godišnjeg odmora propisanog članom 3, stavom 3 ove Konvencije.

2. Pod uslovima koje utvrdi nadležna vlast ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi period nesposobnosti za rad koja nastane kao posljedica bolesti ili povrede ne može se uračunavati kao dio minimalnog plaćenog godišnjeg odmora propisanog članom 3, stavom 3 ove Konvencije.

Član 7

1. Svaka osoba koja koristi odmor predviđen ovom Konvencijom mora primiti za cijeli period tog odmora barem svoju uobičajenu ili prosječnu platu (uključujući gotovinsku protivvrijednost bilo kojeg dijela te plate koji se isplaćuje u naturi, a koji nije trajna naknada koja se ostvaruje bez obzira na to je li osoba na odmoru ili nije) obračunatu na način koji utvrdi nadležni organ ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi.

2. Iznosi koji se duguju na osnovu stava 1 ovoga člana moraju se platiti datoj osobi prije korišćenja odmora, osim ako nije drukčije predviđeno nekim sporazumom koji se primjenjuje na tu osobu i poslodavca.

Član 8

1. Nadležni organ ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi mogu odobriti raspoređivanje plaćenog godišnjeg odmora u dijelove.

2. Jedan od dijelova mora biti u trajanju od najmanje dvije radne sedmice neprekidno, osim ako nije drukčije predviđeno nekim sporazumom koji se primjenjuje na poslodavca i datu zaposlenu osobu i pod uslovom da je ta osoba na osnovu dužine svog radnog odnosa stekla pravo na taj period.

Član 9

1. Dio plaćenog godišnjeg odmora u neprekidnom trajanju iz člana 8, stava 2 ove Konvencije odobrava se i koristi najkasnije u roku od godine dana, a ostatak plaćenog godišnjeg odmora najkasnije u roku od osamnaest mjeseci, od kraja godine u kojoj je ostvareno pravo na odmor.

2. Korišćenje svakog dijela godišnjeg odmora koji je duži od navedenog minimuma može se odložiti, uz pristanak date zaposlene osobe, do nekog daljnjeg utvrđenog roka nakon isteka razdoblja navedenog u stavu 1 ovoga člana.

3. Minimalno trajanje i vremenski rok na koje se odnosi stav 2 ovoga člana mora utvrditi nadležni organ nakon savjetovanja s organizacijama zainteresovanih poslodavaca i radnika, ili

se oni utvrđuju u postupku kolektivnog pregovaranja ili na drugi način u skladu s nacionalnom praksom i primjereno nacionalnim uslovima.

Član 10

1. Vrijeme korišćenja odmora određuje poslodavac nakon savjetovanja s dotičnom zaposlenom osobom ili njenim predstavnikom, ako to nije utvrđeno pravilnikom, kolektivnim ugovorom, arbitražnom odlukom ili na drugi način u skladu s nacionalnom praksom.

2. Prilikom utvrđivanja vremena korišćenja odmora, uzeće se u obzir potrebe posla i mogućnosti odmaranja i opuštanja koje su na raspolaganju zaposlenoj osobi.

Član 11

Zaposlena osoba koja je navršila minimalno razdoblje provedeno na radu, a koje je jednako onome razdoblju koje se može utvrditi kao uslov na osnovu člana 5, stava 1 ove Konvencije, ima, nakon prestanka zaposlenja, pravo da koristi plaćeni odmor u trajanju razmjernom dužini razdoblja provedenog na radu za koji nije koristila takav odmor ili na nadoknadu umjesto toga ili na protivvrijednost u obliku kredita za odmor.

Član 12

Svaki sporazum o odricanju prava na minimalni plaćeni godišnji odmor propisan članom 3, stavom 3 ove Konvencije ili o odustajanju od takvog odmora u zamjenu za naknadu ili nešto drugo, primjereno nacionalnim uslovima, ništavan je ili zabranjen.

Član 13

Nadležni organ ili odgovarajuće tijelo u svakoj državi mogu utvrditi posebna pravila za slučajeve kada zaposlena osoba, za vrijeme odmora, obavlja plaćenu djelatnost koja je u suprotnosti sa svrhom odmora.

Član 14

Kako bi se osigurala pravilna primjena i sprovođenje propisa ili odredbi kojima se regulišu plaćeni odmori, moraju se preduzeti djelotvorne mjere, kroz inspekcijski ili drugi nadzor, primjerene načinu na koji se primjenjuju odredbe ove Konvencije.

Član 15

1. Svaka članica može prihvatiti obaveze iz ove Konvencije odvojeno:

(a) za osobe zaposlene u privrednim djelatnostima, osim u poljoprivredi;

(b) za osobe zaposlene u poljoprivredi.

2. Svaka članica mora navesti u svojoj ratifikaciji prihvata li obaveze iz Konvencije u odnosu na osobe iz tačke (a) stava 1. ovog člana, u odnosu na osobe iz tačke (b) stava 1. ovog člana ili u odnosu na obje grupe osoba.

3. Svaka članica koja je prilikom ratifikacije prihvatila obaveze iz ove Konvencije samo u odnosu na osobe iz tačke (a) stava 1 ovog člana ili samo u odnosu na osobe iz tačke (b) stava 1 ovog člana može naknadno obavijestiti Generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada da prihvata obaveze iz ove Konvencije u odnosu na sve osobe na koje se Konvencija primjenjuje.

